

Serie Geloven: Jezus ontmoeten (de weduwe)

Zondag 6 november 2016

Thema: ongekende toekomst (de draagbaar)

📖 Lucas 7,11-17

Inleiding

Kom je wel eens op een begraafplaats? Het is prachtig om er even te wandelen. Rustig en stil. Maar toch, het doet je iedere keer wat. Mij althans wel. Want daar loop je langs de verschillende grafstenen. Van mensen die heel oud geworden zijn. Maar ook van kleine kinderen. En op de grafstenen lees je het verdriet. Zoals die grafsteen waar op staat te lezen: Jij werd maar 21 maanden jong. Waarom, waarom, waarom?

Wat een verdriet moeten die ouders hebben. Of die man die al zo jong overleed en zijn vrouw en drie kinderen moest achterlaten. En die jongen die door een ongeluk is omgekomen. Tussen al die graven ligt misschien ook wel het graf van jouw kind, man of vrouw of vader of moeder. Iemand die je zeer lief is.

Wat een verdriet is er. Hoe moet je er mee omgaan? Het lijkt soms op een zoektocht in een doolhof. Je weet er de weg niet. De uitgang is moeilijk te vinden. En soms kom je terug op plaatsen waar je al eerder geweest bent. Maar de bijbel zegt: houd vol! Er is een uitgang! Daarom eindigt de bijbel ook niet met het lijden, maar met Gods toekomst. Dat is het laatste. In Lucas 7 vinden we er een 'voorproefje' van!

Nain, liefelijk betekent dat. Maar zo is het leven niet altijd, weten we. Er zijn momenten dat er intens verdriet kan zijn. En het verdriet is van de gezichten van de stoet mensen, die de stad uit komt, af te lezen. Want het is een begrafenisstoet. Een lange rij mensen, die er verslagen uitzien. Het enige wat ze kunnen doen is meegaan met die diepbedroefde vrouw de stad uit naar de begraafplaats.

Van de andere kant komt er nog een stoet aan. Een grote groep: Jezus met zijn leerlingen en allerlei mensen die enthousiast zijn over Jezus' woorden en wonderen. Mensen die vol verwachting zijn over wat komen gaat. Daar vlak voor Nain komen die twee groepen elkaar tegen. En de ene stoet zal ruimte moeten maken voor de andere. Maar wie zal er voor wie opzij gaan? De rouwstoet of de stoet van Jezus? Eigenlijk lijkt er maar een mogelijkheid. We moeten toch allemaal wijken voor de harde werkelijkheid van de dood. Daar valt toch niets aan te doen?

1. **Harde werkelijkheid**

De rouwstoet komt al dichterbij. Voorop lopen de klaagvrouwen en klinkt er muziek van de fluiten. Daarachter een vrouw. Alleen, zonder man. Verslagen. Hoe lang was het geleden dat ze haar man naar het graf had gebracht? Moedig had ze zich samen met haar zoon door alles heengeslagen. Ze hadden elkaar in ieder geval nog. Veel steun had ze aan die jongen gehad. Ze kon op hem rekenen. Maar ook haar laatste hoop was de bodem ingeslagen. Want daar lag hij op de draagbaar achter haar: dood. Zomaar een einde aan dit jonge leven. Steeds dichterbij komen ze bij de begraafplaats. Zal ze nu alleen verder moeten. Helemaal alleen? Niemand meer om voor te leven?

Niemand ook meer die voor haar kon zorgen. Nu was ze helemaal op de goedheid van anderen aangewezen. Als weduwe zou ze er slecht aan toe zijn. Ze wist het van anderen. Voor deze vrouw ziet de toekomst er somber uit. Op wie kan ze nog rekenen? En steeds dichterbij de begraafplaats komen ze. Wie houdt ze nog tegen?

2. **Verrassend teken**

En dan komen ze elkaar tegen. De ene stoet met de diep bedroefde moeder voorop. En de nadere stoet met Jezus aan het hoofd. En heeft de rouwstoet voorrang? Gaat de stoet met Jezus aan het hoofd opzij? Maar dan gebeurt het! Toen Jezus haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen. En Hij zei tot haar: huil niet! Jezus ziet haar dus. Hij ziet haar verdriet! Zijn hart stroomt vol van liefde en medelijden voor deze vrouw. Als wij met het lijden te maken krijgen, denken wij vaak: waar is God nu? Hier in deze geschiedenis zien we iets van een antwoord. Hier in deze geschiedenis kunnen we zien dat God wel degelijk aandacht heeft voor ons verdriet. Hij is er zelfs door geraakt. Heel letterlijk staat er dat het Jezus raakte in zijn ingewanden. Er is zelfs in het Grieks geen sterker woord dan om uit te drukken dat je helemaal door iets geroerd wordt. Jezus vindt het vreselijk wat deze vrouw moet overkomen.

Dat is nogal een verschil met wat men in die tijd van goden dacht. Een van de grootste filosofische stromingen van die tijd, het stoïcisme, leerde juist dat god apathisch was. Stoïcijnen leerden dat je god niet kon beïnvloeden. Anders zou je macht over god hebben. En daarom kon god ook niet geraakt worden door gevoelens.

Maar hier lezen we dat de God van de bijbel anders is. Hij is geroerd door het verdriet van ons. De bijbel zegt dat God al onze tranen ziet. En dat Hij ze bewaart in zijn kruik, ze noteert in zijn boek: psalm 56: 9. Daarom lezen we in de bijbel zo dikwijls dat mensen met hun nood en hun verdriet naar God toegaan. Want het doet Hem wat!

En wat doet het Hem dan? God is zozeer bewogen met ons leed, dat Hij zelf uit zijn hoge hemel vandaan naar ons toegekomen is in zijn Zoon Jezus Christus. Jezus is midden tussen ons in komen wonen om ons lijden te delen en te dragen. En midden in deze wereld die zo vol verdriet is, is Hij een offensief tegen het kwaad begonnen. Want Hij is gekomen, zegt Lucas 7,22 om blinden ziende te maken, lammen te laten wandelen, melaatsen te reinigen, doven te laten horen, doden op te wekken en armen evangelie te verkondigen. De komst van Jezus naar deze aarde is Gods tegen-aanval tegen het rijk van de duisternis. Tegen zonde en ziekte, lijden en dood.

En Jezus verkondigde dat. Hij kwam dat evangelie, die goede boodschap brengen. Maar dat niet alleen. Hij liet er ook iets van zien in de wonderen en tekenen die Hij verrichtte. Dat doet Hij ook hier. Want deze vrouw mag weten dat er Eén is die sterker is dan de dood. Jezus gaat voor de dood niet opzij. Hij is juist gekomen om de dood te overwinnen. En wie in Hem gelooft zal in eeuwigheid leven, ook al is Hij gestorven. En Jezus laat het haar zien.

Hij loopt naar de draagbaar en Hij raakt de jongen aan. In Israël mocht dat eigenlijk niet. Een dode was onrein; dan bleef je op afstand. Iemand die dood is, die ben je kwijt, die kun je niet vasthouden. Dat zegt de wet. Maar Jezus raakt de draagbaar aan. Hij laat de dood het niet winnen. Jongen, sta op! En de jongen staat op. En Jezus geeft hem aan zijn moeder terug. Als Gods geschenk aan haar. Als een bewijs dat God zich de nood van mensen aantrekt.

3. *Hemelse zorg*

Dat moet wat geweest zijn! Het maakt diepe indruk. De mensen hebben begrepen dat dit een teken is van wat God aan het doen is. Ze verheerlijken God en zeggen: God heeft naar zijn volk omgezien. Eigenlijk is dat de kern van heel deze geschiedenis. Want daar is dit wonder van Jezus een bewijs van. Dat God naar zijn volk heeft omgezien. Dat is een geweldig evangelie. Dat God de dood verbreekt. Dat kan niets anders betekenen, dan dat God in zijn liefde naar de mensen omziet. De dood is immers het teken, dat we ons van God hebben afgekeerd. Dat het uit is tussen God en ons. Dat iemand sterft is niet omdat dat bij het leven hoort. Maar het is een gevolg van de zonde tegen God.

En daarom zijn de mensen uit de stoet zo opgewonden. Hier wordt de dood ongedaan gemaakt. Dat betekent dat God bezig is de scheiding op te hebben, de zonde aan te pakken en de gemeenschap met Hem te herstellen. Wat een genade! Wat is God groot. Ze prijzen zijn Naam.

Wat God heel de geschiedenis door had gedaan, deed Hij nu weer. De rouwstoet werd begroet door de trouwstoet. De stoet van Gods trouw. Een jongen staat op uit de dood. Kijk, zegt Jezus, God is trouw. Hij ziet naar jullie om. Zijn Koninkrijk komt. Dat is een machtige boodschap ook voor vandaag. Want rouwstoeten zijn er genoeg. Hoe verslagen kun je soms zijn als je weer een geliefde moet missen. Wie kan er wat tegen beginnen? Voor de rouwstoet gaat iedereen aan de kant. Maar eens moest de rouwstoet aan de kant. En ging de begrafenis niet door. Want God zag naar zijn volk om. Dat is nog maar het begin. De opstanding van al Gods kinderen komt pas als alles goed is. Wat voor zin zou het hebben om mensen in deze wereld te laten opstaan. God wacht totdat alles goed is. Dan zal Hij definitief afrekenen met de dood. Maar het begin is er. Wij weten dankzij Jezus waar het naartoe gaat.

Want door de wereld trekt nog een andere stoet. De stoet van het Leven. De stoet die op weg is naar het grote feest. Sluit je aan, kom mee! Want er is er Eén die sterker is dan de dood. Hij nodigt je uit om mee te gaan.

Slot

In de ijskoude wateren rond Groenland drijven talloze ijsbergen. Kleine en grote. Als je goed kijkt, zie je dat de kleine ijsschotsen soms de ene kant opgaan, terwijl hun grote soortgenoten de andere kant opdrijven. De oorzaak is simpel. De kleine ijsschotsen worden voortgedreven door oppervlaktewinden. Terwijl de grote ijsmassa's worden meegevoerd door diepe oceaanstromingen.

Ook wij staan bloot aan twee krachten. De kracht van het kwaad, het verdriet, de dood. En Gods kracht, het leven, de opstanding. We mogen weten dat Gods kracht net zo sterk is als die oceaanstromingen. De wind heeft geen vat op je als je je door die stroming laat meenemen. Wat wordt het? De stoet van de dood of de stoet van het leven? Jezus nodigt je uit: volg Mij!

Bijbelleestips en vragen voor de komende week:

- ❖ Wat doet het met jou als je iemand van wie je houdt verliest door de dood?
- ❖ Wat neem je voor je zelf mee uit de ontmoeting van Jezus met de weduwe uit Lucas 7?
- ❖ Zijn er mensen die je de komende week kunt troosten? Maak er werk van!
- ❖ Hoe kun je je door de 'oceaanstromen' mee laten nemen? Zie ook Openbaring 21,1-5a.

Een gezegende week allemaal! Hartelijke groet, ds. Jan Bosch.